

Je tomu už slušná řádka let, když jsem po absolvování tanečních vkročila nesmělou nožkou na parket tanečního klubu s cílem tancovat závodně. Páry, které měly nějaký ten rok trénování a soutěží za sebou, plnily pro nás začátečníky důležitou úlohu velkých vzorů rádců. A jedním z nepřehlédnutelných tanečníků byl sympatický Honza Révai, kterému nejenže jeho taneční úspěchy nestoupaly do hlavy, ale kdykoli svým mladším kolegům ochotně poradil.

Honzo, na podzim začínají první taneční. Dle mých zkušeností se zejména kluci do obleku a bílých rukaviček přilíší nehrnou. Jak to bylo s tebou?

Do tanečních jsem začal chodit ještě o rok dřív, než jsem měl. Kamarád mi nabídl, ať jdu s ním, jako že za hol-kama. Jenomže já neuměl tancovat. Učil mě v kočárkárně wals, polku, ča-ču a rumbu. S tím málem jsem šel na prodlouženou. Zadal jsem se s jednou slečnou, kazil to, šlapal jí na nohy. Rok nato jsem začal chodit do tanečních opravdu. S partnerkou nám to docela šlo a přemýšleli jsme, že bychom zkusili pokračovačky... Najednou se za námi objevil taneční mistr a říká: „Nechcete chodit do tanečního klubu?“ Tak jsem začal tancovat latinu a jezdit na soutěže, později jsem se dostal do skupiny Uno. A potom jsem udělal průšvih a šel na dva roky sedět. Během té doby jsem byl dvakrát na konkursu na Drákulu, což bylo hrozné. Nejen ten pocit, že všichni věděli, co se mnou je, také jsem měl o dvacet kilo víc. Richard Hess se mě vždycky zeptal: „Tak co, už

dřeň, že by se člověk vysílil, ale zase je to krásná herecká práce, velká sranda a bezva lidi jako Radek Brzobohatý, Hanka Gregorová, Vanda Konečná, starěj pan Hart, pan Oliva... Všichni jsou moc šikovní a každý úplně jiný. Představení je inspirováno kultovním filmem Tančima, který byl situovaný do Paříže a představuje průřez dějinami, v našem případě Československa, od první republiky až po rozdělení hranic se Slovenskem. Ta vzpomínka je někdy hodně úsměvná a někdy až mrazivá. Ve scénách z války nebo z dob „komančů“ dojde i na slzy. Ale těším se třeba na Kafušu, mám tam rokenrol při Elvisovi a úžasné tango. No a pak osmdesátky, to je sranda. Mám skvělý kostým, typického veksláka. Paruka s vlasy na krátko ostříhanými, vzađu dlouhými, šustákovka, řetěz, tričko s nápisem...

Zajdeš se někdy do divadla také podívat?

Zrovna včera jsem byl na úžasném představení Rosti Nováka, La Putika. Točíme spolu ve stejném seriálu a nedávno přinesl pozvánky na

Štěstí je všude kolem tebe...

dobry?“ A já, že jsem jen na návštěvě, čekám na podmínku a musím zpátky. A Richard řekl: „Až to bude, tak se ozvi.“ Druhý den po propuštění jsem podepsal smlouvu a tanec mě provází až dodnes, i když muzikály už nedělám. Naposledy jsem si dal Kočky, a to byla taková dobrá tečka.

V činohře si ale moc nezatančíš...

Tam mi pohyb chybí. Potřebuji se fyzicky vybouřit a vyplavit endorfiny. Nedávno jsem kývnul na nabídku do Divadla Radka Brzobohatého a přijal roli ve hře Tančima. V září budeme mít premiéru. Tanec tam sice není úplně na

představení, které sám produkoval, režíroval i tvořil choreografií. Jsem moc rád, že jsem to viděl. Opravdu, klobouk dolů. Částečně činohra, ale hlavně pohyb. Záměrně nechci říkat tanec, protože se tam objevuje také akrobacie. Trochu cirkus, ale tematicky posazený do hospody, představení se hraje v La Fabrice. Nemají žádné sponzory, nikdo jim na nic nepřispěl, zahučeli do toho, a když je vyprodáno, jsou na nule. Ale každý je opravdu na svém místě a dle Jakuba Prachaře, který má na starosti hudbu, všichni předvedli minimum toho, co umí. Chápeš to? Minimum!



Jan Révai (Agrippa) a Zuzana Moravcová (Octavia), Antonius a Kleopatra.

Foto Agentúra JAY

V kolika představeních vlastně vystupuješ?

Mám třináct titulů. Hraju pořád. V červenci jsem účinkoval na Slovensku na Shakespearovských slavnostech ve hře Antonius a Kleopatra, teď jsem měl prázdniny a od září zase začínáme.

Jak si to všechno pamatuješ?

Sám se tomu divím. Když jsem chodil do školy, nebavilo mě učit se zpaměti básničky a podobně. K divadlu jsem neměl žádný vztah, to přišlo, až když jsem v něm seděl a nechal se unášet. Ale nikdy jsem netoužil hrát divadlo.

Kdy to začalo?

Když jsem jezdil na soutěže v tancování, začal jsem si uvědomovat, že je hezké mít pozornost. Pak přišlo Uno a Drakula, spadl jsem do toho rovnýma nohama.

Měl jsi prostě kliku...

Klika, ta je hrozně důležitá. Já jsem měl štěstí, které postrádá tolik lidí, kteří by si ho zasloužili. Hraje obrovskou roli. Štěstí na lidi, na tituly. Na všechno mám pořád velké štěstí. Boris Rösner mi jednou řekl takovou pro mne zásadní věc, kterou si pořád připomínám. „Podívej se, štěstí chodí všude kolem tebe a je jenom na tobě, jestli ho vidíš.“ Člověk, ať má, co chce, pořád mu něco chybí. Ale já mám pocit, že víc už si přát nemůžu. Mám dům, ženu, moc bychom si přáli miminko. V práci jsou pořád nové možnosti a to člověka motivuje. Pořád si říkám,

že ty nejlepší věci mě teprve čekají, tedy co se hrani týče.

Říkal jsi, že jste dostali zajímavý svatební dar...

To je pravda. Dostali jsme hříbě. Od dětství jezdím na koni a teď mám vlastního. Máme ho ustájeného v konárně v Chuchli, kde jsou koně celoročně venku. Jsem zastánce přirozeného chovu, naše koně nenosí podkovy, jen se jim upravují kopyta, nepřikrýváme je žádnou dečkou, neboť kůň má výbornou vlastní termoregulaci, a když ho částečně zakryješ, akorát ho to zmate. Tyhle vymoženosti jsou podle mne jen další ze způsobů, jak vydělat peníze. Takže, když mám volno, jedu si za svýma koničkami. Oni mě opravdu uklidňují, stačí u nich třeba jen sedět. A když je víc času, zajedu si třeba do Radotína na pivo a to je super.

Chtěl bys zkusit něco, co jsi ještě nezkusil?

Láká mě psaní, už dlouho se topím ve snaze něco zplodit. Měl by to být asi scénář, nějaký příběh, kde bych měl figurovat i já. Možná mám v sobě spoustu prožitých emocí, které nemůžu nikomu říct. Nemůžeš všechno říct. Nedávno jsem v Bratislavě dostal knížku, kterou napsal scenárista Ondra Šulaj a režisér Martin Šulík o tom, jak se točí film a jak se píše scénář. Takže mám vodítko a těším se, až se do toho pustím.

S Janem Révaiem si povídala Hana Vargová